

Foto: Ján Melicher, JMphoto.sk

Druhý ročník MTB cyklomaratónu Horné Srnie

Po úspešnom prvom ročníku cyklomaratónu horských bicyklov (MTB) v našej obci a opätovnom pozvaní od organizátorov Považsko-strážovského pohára (PSP) k usporiadaniu MTB pretekov sme sa my členovia OZ Žabka Bike Team Horné Srnie v spolupráci s urbárom Horné Srnie a obcou Horné Srnie rozhodli usporiadať druhý ročník týchto cyklistických pretekov.

Na zasadnutí PSP v Púchove sme stanovili deň pretekov na sobotu 5. 8. 2017. Už od januára sme riešili financie, povolenia pre vstup na pozemky, cez ktoré budú pretekári prechádzať, povrch a dĺžku tratí, občerstvenie, časomieru, značenie tratí a mnoho ďalších vecí. Postupom času, ako sa blížil dátum cyklomaratónu, sa nám zdalo, ako keby dni mali čoraz menej a menej hodín. Hektické tempo, ktoré prevládalo počas posledného mesiaca a hlavne

posledné dni, bolo miestami nad naše sily.

Dovolím si však napísať (uvádzam názory všetkých organizátorov a hlavne aj pretekárov), že cyklomarátón sme po organizačnej stránke zvládli v lepšej réžii ako minulý rok.

Cyklomarátón pozostával z dvoch MTB tratí: Krátka 25-kilometrová trať s prevýšením 800 výškových metrov, štartovalo na nej 86 mužov a 19 žien. Na dlhej trati, ktorá merala 45 km s prevýšením 1 600 metrov, štartovalo 73 mužov. Spolu teda 178 pretekárov, čo bolo o 60 viac ako v 1. ročníku (118 pretekárov).

Povrch tratí si pretekári pochvalovali, keďže sa na nich nenachádzali veľmi náročné a nebezpečné úseky.

Ocenené aj deti

Súčasťou cyklomaratónu boli aj detské preteky, ktoré boli zaradené do seriálu

Detskej považskej cykloligy (DPC). Zúčastnilo sa ich 115 detí z blízkeho, ale aj vzdialeného okolia.

Po skončení pretekov nasledovalo vyhlásenie výsledkov detskej cykloligy a MTB maratónu, v ktorom boli ocenení prví traja pretekári v každej kategórii. Neskôr nasledovala tombola s hodnotnými vecnými cenami od sponzorov.

Počasie, ktoré zohráva v takýchto podujatiach dôležitú úlohu, nám vyšlo na jednotku – aj vďaka tomu panovala pred, počas a aj po skončení pretekov skvelá atmosféra.

Úspešné zmeny

Neustále sme sa snažili smerovať k posunutiu podujatia na vyššiu úroveň. Reportom ku konaniu pretekov na najčítanejšom cyklistickom portáli na Slovensku, kde sme sa zaradili medzi najčítanejšie články, sme tiež zvýšili počet zúčastnených.

Taktiež sme tento rok presunuli miesto štartu a cieľa do centra obce, čo nám umožnilo získať výhodu jednoduchšieho organizovania (prístup bicyklov a áut, občerstvenie, sprchy a prípadné náhle zhoršenie počasia).

Aj vďaka týmto zmenám to bola ďalšia pekná akcia v našej obci, ktorá, dúfame, prispela k jej zviditeľneniu a taktiež k zvýšeniu turistického a cykloturistického ruchu. Veríme, že sa z týchto pretekov do budúcnosti stane tradícia a naďalej budeme ľuďom predstavovať krásy nášho chotára a okolitej prírody Bielych Kar-

pát, ktoré sú zároveň chránenou krajinou oblasťou.

Pomoc je vítaná

Týmto chceme poprosiť všetkých športových nadšencov, ktorí majú v budúcnosti záujem pomôcť nášmu OZ s organizáciou týchto pretekov, že ich pomoc bude srdečne vítaná.

Na záver by som chcel poďakovať všetkým zúčastneným, sponzorom, starostovi a mužom z obecného úradu, dobrovoľným hasičom z obce, vodičom štvorkolky, našim rodinným príslušníkom, kamarátom, známym a všetkým, ktorí priložili ruku k tomuto dielu. Poďakovanie, samozrejme, patrí aj našim občanom, ktorí strpeli dopravné obmedzenia v obci a zároveň prišli povzbudiť pretekárov a zažiť tak atmosféru tohto športového podujatia.

Zdenko Papiernik, predseda OZ Žabka Bike Team Horné Srnie

V Hornom Srní máme 6. najlepšiu základnú školu na Slovensku

Každý rok začiatkom jesene zverejňuje inštitút INEKO rebríčky najlepších základných škôl, stredných odborných škôl a gymnázií. V prvej desiatke škôl s najlepšimi výsledkami sa tento rok ocitla aj ZŠ Václava Mitúcha. Poradie škôl sa počíta na základe úspešnosti žiakov v celonárodných testoch v 5. a 9. ročníku (Testovanie 5, Testovanie 9) a mimoriadnych výsledkov žiakov vo vybraných súťažiach. Inými slovami, veľmi veľa našich žiakov dosiahlo vynikajúce výsledky v celonárodných testoch a máme mnoho úspešných riešiteľov rôznych olympiád a medzinárodných projektov.

10 najlepších základných škôl na Slovensku

1.	ZŠ, Krosnianska ul. Košice	9,9 b.
2.	ZŠ, ul. T. J. Moussona Michalovce	9,4 b.
3.	ZŠ, ul. Slov. partizánov Považská Bystrica	9,3 b.
4.	ZŠ s MŠ, Školská ul. Žilina	8,8 b.
5.	ZŠ, Bernolákova ul. Vranov nad Topľou	8,8 b.
6.	ZŠ s MŠ Václava Mitúcha Horné Srnie	8,7 b.
7.	Spojená škola sv. Františka z Assisi Bratislava - Karlova Ves	8,7 b.
8.	ZŠ, Staničná ul. Košice - Juh	8,6 b.
9.	ZŠ, Okružná ul. Michalovce	8,6 b.
10.	ZŠ, Kollárova ul. Svätý Jur	8,6 b.

Zdroj: Ineko

Žiaci sa vrátili do školských lavíc

A zas sa to začalo. Je tu opäť školský rok. Ako každý september od čias Márie Terézie. Odvtedy povinne všetky deti od 6 rokov prichádzajú do školy.

Naša škola otvorila brány pre 218 žiakov v 12 triedach základnej školy a 71 detičiek v 4 triedach materskej školy. S plnou dôverou nám zverujete Vaše deti a určite nechceme Vašu dôveru sklamať.

Naše plány sú už na papieri a znovu sú veľmi odvážne. Nielen naplňajú zákonnú podstatu, ale v prvom rade by mali byť pre žiakov a deti pútavé a zmysluplné. Samozrejme, do plánov sa dostala škola v prírode, lyžiarsky výcvik i plavecký výcvik. Snažíme sa s rodičov-

desiatke (na 6. mieste) v celoslovenskom hodnotení škôl. Sme hrdí, že prostredníctvom tohto hodnotenia sa zverejnilo i meno našej obce v médiách. A možno niektorí ľudia, ktorým leží úroveň školstva na srd-

ale aj sponzorské príspevky. Na veľké rekonštrukcie nemáme možnosti, keďže budova a školský dvor je v zriaďovateľskej kompetencii obce.

Tento rok bola na rade školská dielňa. Už dlhšie nás

Škôlka volá

Napriek teplým slnečným lúčom sa horúce letné dni skončili, a tak ako školákom, aj škôlkarom sa s nástupom septembra otvorili dokoľák brány našej materskej školy.

Usmiate, oddýchnuté p. učiteľky s úsmevom na tvári čakali „starých“ škôlkarov, ako aj tých nových, celkom maličkých. Na škôlkarov čaká aj tento rok množstvo zaujímavých aktivít. Takisto veríme, že naďalej bude úspešne pokračovať naša spolupráca s vojakmi z kasární v Nemšovej. A tak jediným želaním celého nášho kolektívu je, aby sme tento školský rok prežili hlavne v zdraví a ako aj po iné roky aj tento rok doviedli do zdarného konca a do školských lavíc úspešne odprevadili 25 malých predškolákov.

Katarína Kramlíková

skou verejnosťou komunikovať najmä prostredníctvom webovej stránky a prijímame každú pomoc, napr. pri hľadaní vhodného miesta pre pobyt počas mimoškolských akcií, či tip na objednanie vhodnej dopravy alebo tip na získanie zvyškov odpadového dreva, kovu, drôtu, plastov a plechu na vyučovanie polytechnickej výchovy a pod.

V posledných dňoch nás potešila správa mimovládnej neziskovej organizácie INEKO, že naša škola je opäť v prvej

ci, hľadajú našu obec na mape Slovenska, lebo v prvej desiatke sú len známe mestá a neznáme (alebo už známe) Horné Srnie.

Šanca pre šikovné ruky

Prázdniny sú pre nás každý rok obdobím, keď sa snažíme čosi v škole opraviť, či vylepšiť v rámci finančných možností, ktoré dovoľuje nielen náš rozpočet z ministerstva školstva,

trápila jej podmočená podlaha, ktorá sa vydúvala a ohrozovala bezpečnosť žiakov. Za finančnej podpory obce a zo sponzorského daru 2% z daní CEMMACu, ktorým touto cestou ďakujeme, sme s opravou podlahy a s odstránením príčiny podmokania začali už cez jarné prázdniny. Firma F-STAV otvorila a vysušila podlahu a cez letné prázdniny odizolovala múry proti zemnej vlhkosti. Školník položil novú krytinu, ktorá zodpovedá štandardom priemyselnej podlahy.

Priestory pre vyučovanie predmetu technika a nášho školského predmetu polytechnická výchova sa vylepšili, preto bolo potrebné dokúpiť i nové pomôcky a nástroje pre žiakov. Snažíme sa tak, aby dostali šancu pre zlepšovanie manuálnych zručností najmä tí chlapci a dievčatá, ktorých manuálna práca baví a majú pre ňu budúce predpoklady. A určite uplatnenie majú, lebo náš štát v súčasnosti avizuje nedostatok remeselných profesií.

PaedDr. Helena Kramáriková

Budeme mať nové zdravotné stredisko?

Na ulici Súhradská – na pozemku, kde pôvodne stál rodinný dom bývalých vlastníkov z rodiny Michalíkovej, začala vyrastať nová rozsiahla budova.

O akú stavbu ide a kto je investorom? Novovytváraný objekt je navrhnutý pre vykonávanie služieb v rámci zdravotnej starostlivosti pre obyvateľov. Budova je dvojpodlažná, nepodpivničená, plne v súlade s územným plánom obce. Investorom stavby je firma 4L SERVIS, s. r. o., Nemšová.

Navrhované riešenie stavby vychádzalo z požiadaviek investora vybudovať prevádzky dvoch ambulancií ako aj lekáreň so zázemím v zmysle platných predpisov. Po dokončení a kolaudácii stavby vlastníkom novopostavenej budovy počíta s otvorením všeobecnej ambulancie pre deti a dorast a lekáreň s príslušenstvom (presťahuje sa tam lekáreň NIKA, ktorá sa v súčasnosti nachádza vedľa potravín COOP Jednota). Detský lekár bude mať okrem bežných priestorov pre výkon zdravotníckych služieb pre deti a mládež k dispozícii aj samostatnú miestnosť – tzv. izoláciu pre infekčných pacientov.

Ďalšie voľné priestory v no-

vej budove budú zaplnené postupne tak, aby boli predovšetkým dodržané všetky predpisy platné pre chod zdravotného strediska. Pre zamestnancov a pre návštevníkov budú k dispozícii parkoviská na príslušnom obecnom pozemku.

Tešíme sa z nových priestorov, ale najmä z nového investora, ktorý bol ochotný prispieť k ďalšiemu významnému skvalitneniu úrovne služieb v našej obci. Na tomto mieste treba spomenúť, že ako všade na Slovensku aj naša obec starne. Mladí ľudia odchádzajú za prácou do miest, ostávajú seniori, ktorí čoraz častejšie potrebujú služby či už všeobecného lekára, lekáreň, ale aj odborných ambulancií. Všetci iste dobre poznáme hodiny strávené v čakárni interného lekára alebo neurológa. Hoci je v dnešnej dobe veľmi ťažké nájsť odborných lekárov do takýchto ambulancií, prosíme aj týmto spôsobom vlastníkov budovy, ktorá podľa projektu bude spĺňať predpisy zdravotného strediska, aby zostávajúce voľné priestory poskytli pre služby odborných lekárov a ak je možné, aby takýchto lekárov aj s podporou starostu obce pre našu obec získali.

Ing. Jolana Hiklová

Pôvodný rodinný dom aj s príslušenstvom bol kompletne zbúraný

Stavebné práce sa chýlia ku koncu. Predpokladaný termín dokončenia stavby je december 2017

Betón, nový prírastok CEMMACu

Cementáreň CEMMAC v spolupráci s poprednou stavebnou spoločnosťou STRABAG otvorila dňa 10. 8. 2017 novú betonáreň v Žiline. V prípade CEMMACu ide o historicky prvú betonáreň pod vlastným menom, pre STRABAG je to siedma betonáreň na Slovensku. Vytvorením združenia CEMMAC-STRABAG, dvoch silných hráčov na slovenskom stavebnom trhu, má betonáreň tie najlepšie predpoklady stať sa úspešnou. Jej vznik je odpoveďou na zvyšujúci sa dopyt po betóne v regióne Žilina, čo je zároveň pozitívnym znakom opätovného prebudovania stavebnej produkcie na Slovensku. Realizátori spoločného projektu si preto

dali skutočne záležať pri výbere moderného výrobného zariadenia, ktorého výsledný produkt bude spĺňať všetky požadované štandardy a certifikácie. Prednosťou betonárne je jej vysoký výkon, až 105 m³ betónu za hodinu a možnosť celoročnej dodávky betónu vďaka kotolni, ktorá umožňuje počas zimného obdobia ohrievať zámesovú vodu aj kamenivo.

Kombinácia vysokokvalitných stavebných materiálov CEMMACu a dlhoročnej skúsenosti výroby betónových zmesí partnerskou spoločnosťou STRABAG by mala byť zárukou kvalitnej receptúry pri miešaní všetkých druhov betónov v novej betonárni Žilina.

Eliška Horňáková

Blahoželáme

6. augusta 2017 oslávil krásne životné jubileum,

70-te narodeniny, pán Štefan Blaho,

predseda základnej organizácie Slovenského zväzu telesne postihnutých v Hornom Srní.

Veľa zdravia, šťastia a životného elánu do ďalších rokov života aj touto cestou zo srdca prajú členovia ZO SZTP v Hornom Srní.

*Život je ako v hore strom,
zdravie a láska sú letokruhy v ňom.
Nech s letokruhmi stromu rastie
aj Tvoje veľké ľudské šťastie.*

Farmári: V lete nemáme čas ani na kávu

Salaš v Hornom Srní má dlhú históriu. U obyvateľov obce bol spätý najmä s rodinou Plančovcov, no po vydaji dcéry sa spája s novým priezviskom. Manželia Erika a Michal Teličákovci pokračujú v rodinnej tradícii a prezradili nám, čo všetko si vyžaduje práca na salaši a či je takýto spôsob života naozaj taký idylický, za aký sa niekedy považuje.

Kde ste sa zoznámili?

Erika: Chodila som do Zázrivej na prázdniny. Michalovi rodičia sú zo Zázrivej a jeho sestra chodila s mojim bratrancom. Išli sme na kofolu a oni sa rozišli a my sme spolu.

Michal, ako si sa dostal k tejto oblasti?

Priženil som sa, som tu za nevestu. Predtým som túto prácu nenávidel. Moji rodičia tiež chovali zvieratá – celé leto som musel okolo toho robiť. To som nemal rád. Ako decko som sa viac-menej celé prázdniny iba narobil. Teraz žijem na salaši už 12 rokov.

Aký máš vlastne titul? Si bača?

Nie, bača bol len môj svokor. On sa staral o ovce. Bol to tu salaš a on bol ten, kto mal ovce na starosti. Tým, že už máme viac druhov zvierat, je to trošku o inom. Asi som skôr farmár. A ani som neštudoval nič v súvislosti s chovom zvierat – som stolár.

Zmenilo sa niečo tvojím príchodom na salaš?

Michal: Ani nie, oni chovali stále ovce, akurát predtým to bolo PD Vlára a teraz je to naše.

Erika: Predtým bolo všetkého menej. A kone neboli. Keď som bola tehotná a rozhodovali sme sa, čo ideme robiť ďalej, Michal začal s tým, že ideme farmáriť. Ja vravím, nechcem ísť do toho, lebo si pamätám detstvo, že našich som videla vždy len večer. To bola robota od rána do večera. A tuto bača do toho strašne chcel ísť, že nás to uživí, že to pôjde. A áno, uživí, ale cez leto vidíme tie deti ozaj tak letmo. Časovo je to náročné.

Čo všetko chováte?

Erika: 150 oviec, 30 kôz, 17 kusov dobytky a dva kone. A hydinu, psy, mačky, perličky, pávy. Už nič viac.

Ako vyzerá váš bežný deň?

Michal: Ráno vstaneme, vypijeme kávu a ideme pracovať, dojiť. Erika vyrába syry a ja si idem robiť svoju robotu. Kŕmenie, čistenie a také tie veci okolo toho. Konečne sme kúpili tú halu hore, takže aj prerábanie. Stále je čo robiť. V lete aj seno chystať.

Koľko ľudí tu pracuje?

Michal: Traja, štyria viac-menej všetko rodinní príslušníci. Ale mali sme aj dvoch brigádnikov cez leto, keď je hlavná sezóna.

Erika: Teraz sme napríklad

iba my dvaja a moja mama pomáha.

Koľko jahniatok máte ročne?

Michal: Asi 100. Ale teraz bude možno aj 150, lebo sme prikúpili stádo. Skoro všetko ide potom preč a čo si chceme nechať, to si necháme potom do chovu.

Musíte byť pri každom pôrode?

Erika: Pri každom netreba byť. Niektorá ovca si poradí sama. Ale keď má napríklad dve, tak chodíme do takého koterca, aby sa jej nezatúlalo jedno tam a jedno tam, lebo jedno by odvrhla. Včera napríklad sme pomáhali rodiť jednej krave.

Treba tie zvieratá neustále sledovať? Ako viete, že ich čas sa blíži?

Erika: Približný termín vieme, napríklad u kráv vieme plus-mínus 5 dní, sledujeme ju a už vidíme zmenu správania, už je taká nervózna. U oviec to isté. U kozy hneď viete, aj keď sme dole a ona hore, to je niečo strašné. Tak vrieska, že to počuť asi aj do dediny.

Ako je to s veterinárom a starostlivosťou o zvieratá?

Erika: Na očkovanie a keď je nejaký zlý pôrod, voláme aj veterinára. Keď to už my nezvládneme.

Necítite sa izolovaní takto mimo dediny?

Michal: Mne to kedysi prekážalo. Bez susedov, bez všetkého. Nemáte si kde náradie požičať. Všetko si treba kúpiť. Ale teraz som spokojný.

Koľko ľudí sa tu denne zastaví?

Michal: V poslednom čase už viacej. Ale niekedy nič, niekedy 5, niekedy 30. Podľa počasia. Teraz sa už sezóna pomaly končí. Sezóna trvá od mája približne do septembra.

Máte aj nejakú konkurenciu?

Michal: Na okolí je veľa salašov. Možno družstvo, ale oni skôr vyvážajú do Bratislavy. Máme s nimi dobré vzťahy.

O aké produkty je u vás najväčší záujem?

Erika: Žinčica, bryndza, nite. Teraz začíname s jogurtmi. Potom aj biely syr, ale najviac žinčica.

Michal: V poslednom čase aj mlieko. A maslo, keďže je vo svete veľké haló okolo masla.

Keď sme pri masle, dotýka sa

vás nejako súčasná situácia?

Michal: My vieme o takýchto veciach asi mesiac dopredu, lebo mi chodia články z národnej rady, ale nie, netýka. Cenu si držíme stále tú istú. Čo máme, predáme, čo nemáme, nepredáme. Aj tak nedokážeme produkovať viac masla než tých pár kíl, čo denne vyrobíme. Vlastne maslo sme začali robiť pre seba a boli nejaké prebytky, tak sme ho predávali. Ľudia sa na to naučili a začali naň chodiť. Ale je to babračka.

tali a potom sa vyženú na celé leto do hôr. Tam sa všetko spracúva a ľudia buď chodia tam, alebo sa to zväzá dolu. To je salašníctvo a to určite vymiera. Ale ovce a farmárčenie by som povedal, že nie. Určite je ale problém nájsť schopných ľudí, to máme aj my.

A vy denne vyhánate?

Michal: My ich máme stále vonku, na voľno – deň, noc. Kravy už nie. Tie už sú doma, lebo si dali výlet do Nemšovej. Volali nám, že sú na ceste

začína: dojenie ráno a večer, výroba syra. V zime vyrábame len kravské a toho je menej. Mlieko dáme do chladničky a každý druhý deň ho spracujeme. Je to oveľa voľnejšie.

Kone tu majú akú funkciu?

Michal: Darmožráči :-)

Erika: Zatiaľ žiadnu, toto sú ešte mladé koníky, majú dva a pol roka, ale začína sa na nich jazdiť. To by mal byť akože koníček, na ktorý ale nemám čas. Ja som jazdila, kedysi som mala koňa, ale teraz na to nie je čas.

Chodia k vám ľudia pravidelne aj z dediny?

Erika: Pár je pravidelných. Mlieko, žinčica, z cementárne sa tu vedia zastaviť chlapi a kúpiť si svačinu. Ale chodí dosť cudzích – z Moravy, Dubnice, Trenčína.

Chceli by ste, aby vaše deti kráčali vo vašich šlapajach?

Michal: Do tých piatich rokov je to dobré a potom si to dieťa rozmyslí. Staršieho to už nebaví a malá ešte nemá 5 rokov. Ale pomáhajú, to áno.

Majú vaše deti radi mliečne výrobky?

Erika: Joj, to áno. Oni sú mliekoví. Žinčica, korbáče, syry...

Vymiera podľa vás salašníctvo na Slovensku?

Michal: Salašníctvo je vlastne to, že ovce sú niekde v maš-

v Nemšovej. Museli sme ich zahnať naspäť.

Ako?

Michal: So psami, s paličkou. Oni sa boja. Majú dosť rozumu, aby chápali. Aj psy ich vedia nájsť. Povie im, nech hľadajú, a nájdu ich.

Chodia tu deti na exkurziu?

Michal: Zo škôlky áno. A budú tu chodiť aj z Pruského na prax.

Máte popri tom všetkom čas aj na koníčky?

Michal: Nie, možno trochu v zime. Máme viac času aj na seba. V zime sa ovce nedoja, iba kŕmia.

Erika: V zime ani nedávajú mlieko, lebo čakajú malé. V januári sa okotia, nejaké dva mesiace sú pod nimi malé jahnenca, takže ich iba kŕmíme a potom asi od apríla to znova

Boli ste toto leto na dovolenke? Môžete si vôbec dovoliť ísť na dovolenku?

Michal: Boli sme na horách, v Alpách. Spali sme najprv dva dni v kuse, potom pozreli farmy, to ma bavilo.

Erika: Stálo nás to veľa úsilia, veľa organizácie, lebo museli sme aspoň ako-tak zaučiť tých ľudí, čo nás nahradili. A to, čo my robíme dvaja, robili štyria. A každého toho človeka sme museli zaplatiť, takže tá dovolenka nás vyšla trikrát tak veľa. Ale stála za to, treba ísť.

Nie ste ešte presýtení hôr?

Nie, to určite nie.

Koľko hodín denne ste v robotě?

Erika: Dnes napr. od 6.00 do siedmej večer.

Michal: A pila si kávu dva razy...

Erika: Asi tak 5-minútovú kávu. Človek musí byť pri tom stále. A nie sú víkendy. Keby je to tak, že aspoň jeden deň v týždni si môže človek pospať, oddýchnuť... Ale nie je. Aj teraz, boli sme na tej dovolenke, prišli sme takí plní energie a po týždni sa tie baterky pomaly vybijajú. V začiatkoch sme si povedali, že budeme sami sebe páni, vstaneme si, kedy chceme, ale nám sú pániom tie zvieratá. Musíme ich podojiť.

Lýdia Murárová

Športové hry v Hornom Srní

Letné športové hry členov ZO SZTP nie sú v Hornom Srní žiadnou výnimkou, ba priam sú už tradíciou. A tak sa 21. júla 2017 tradične zišli členovia organizácie SZTP na štadióne TJ Cementár, aby si spolu zasúťažili, pobavili sa a troška uvoľnili svoje svaly.

Predseda ZO SZTP pán Štefan Blaho otvoril športové hry, poprial všetkým veľa zdraru a športových zážitkov. Súťažiacich prišli podporiť starosta obce pán Jozef Húserka so svojou zástupkyňou Jarkou Pavlačkovou. Súťažilo 86 členov v štyroch disciplínach: hod šípkami, hod krúžkami,

hod zemiakmi na kôš a kop na bránku. O zábavu veru bolo postarané, lebo každý bojoval o to, aby získal čo najväčší počet bodov. Ak sa niekomu darilo menej, tak to bral ako hru a zábavu. Súťažiaci boli odmenení nádhernými a hodnotnými cenami. Nechýbalo ani občerstvenie, káva, koláčik, guláš, minerálka či malé pivo.

Pán predseda blahoželal jubilantom, ktorí oslávili svoje okrúhle narodeniny, odovzdal im darčekové balíčky a pamätné listy. Nechýbala skvelá nálada a športové popoludnie bolo ukončené opekaním špekáčikov.

Poďakovanie patrilo výbo-

ru SZTP za prácu pri príprave tohto podujatia, taktiež sponzorom, ktorí darovali ocenenia pre súťažiacich, obci Horné Srnie za zapožičanie stolov a lavíc a inú formu podpory.

Na túto akciu zavítal aj malý 9-ročný chlapec z Veľkej Británie, ktorý prezentoval svoje kresby a niektorí zúčastnení si jeho kresby aj odkúpili. Peniaze odovzdá školskej charite v Leicesteri. Sám poďakoval za to, že mu bolo umožnené urobiť takýto skutok na športovej akcii v Hornom Srní.

Dúfame, že sa stretneme na športových hrách aj v roku 2018.

Vilma Martišková

Spomienka na branný deň škôlkarov

O tom, že byť vojakom neznamená len slúžiť vlasti, nás prišli vo štvrtok 22. júna 2017 presvedčiť vojaci zo zásobovacej základne Vojenského útvaru Nemšová v rámci 1. branného cvičenia škôlkarov.

Po úvodnom privítaní veliteľom základne maj. Ing. Tiborom Filinom si jednotlivé triedy rozdelili vojenský veliteľ a spoločne s p. učiteľkami sa vybrali k vopred pripraveným stanovištiam. Deti sa v rámci vojenského výcviku pod taktovkou vojačky Adky učili správne pochádzať, pod dohľadom vojaka Paľka absolvovali kurz prvej pomoci, v prítomnosti vojaka Robka sa zamerali na správne maskovanie, ktoré si vyskúšali jeden na druhom. Náročný fyzický výcvik spojený s prekonávaním netradičných prekážok deti absolvovali pod starostlivým dohľadom vojaka Janka.

Na celý priebeh okrem teplých slnečných lúčov dozeral aj veliteľ Tibor Filina.

Po úspešnom absolvovaní výcviku vojaci prekvapili deti, ale aj p. učiteľky, odovzdaním *Certifikátu absolventa branného cvičenia*, ako aj drobnými pozornosťami pre maškrtné detské jazýčky. V závere nechýbal mohutný potlesk a hlučné „Ďakujeme“. So želaním všetkého dobrého do ďalšej práce a vzájomnej spolupráce sme sa napokon rozlúčili. Touto cestou sa chceme vojakom zo základne poďakovať a tešíme sa na ďalšiu spoluprácu.

Katarína Kramlíková

Cyklomaratón očami fotografov

Foto: Ján Melicher, Jakub Trška

Oplatilo sa mi investovať do jazykov

Beáta Svedková Borer precestovala kus sveta, žila vo viacerých krajinách, až ju napokon vietor zavial do Ruska. So svojou rodinou, ktorú tvorí dcéra Lilly, syn Luke a manžel Joe, sa usadili v metropole Ruska – Moskve. Porozprávala nám o svojom živote, práci i zvláštnostiach krajiny, ktorá sa stala jej domovom.

Pracovný život

Od roku 2000 pracujem vo firme PepsiCo. Začínala som na internom audite, je to korporatívne oddelenie v rámci organizácie, ktoré poskytuje nezávislé a objektívne posúdenie jej fungovania.

Ako auditor som preverovala spoľahlivosť informácií, dodržiavanie zákonov, predpisov, pravidiel a podmienok zmlúv, ochranu majetku, efektívne a účinné využívanie zdrojov a dosiahnutie prevádzkových cieľov. Mali sme na starosti všetky PepsiCo pobočky v Európe, Blízkom Východe a Afrike.

Prvé štyri roky som takmer 90 % môjho času cestovala hlavne po Európe, neskôr to bola aj Čína, Japonsko, Thajsko, Austrália, Filipíny. Tam sme vydržali len týždeň, lebo počas dňa blízko nášho hotela vybuchla bomba (druhá v centre mesta), tak sme museli do 24 hodín opustiť krajinu. Väčšina kolegov odišla domov, ale ja som využila nečakané voľno a kúpila si letenku do Singapuru a pobudla som pár dní aj v Malajzii.

Mám veľmi veľa zážitkov, stretla som plno zaujímavých ľudí, spoznávala krajiny, kultúru, pozvala som rodičov do Holandska, USA, Ruska. Vyplatilo sa mi investovať do jazykov, vďaka španielčine a tomu, že môj kolega dostal detské kiahne, ma poslali na audit do Peru a Argentíny. V európskom a ázijskom tíme som bola jediná, ktorá ovládala španielčinu, a tak som kolegu zastúpila práve ja. Bol to pre mňa ako sa hovorí „free ticket“. Človek musí byť proste flexibilný, optimistický, nemal by sa báť riskovať.

New York

Od roku 2005 do 2010 som žila a pracovala v našom hlavnom office v Purchase, štáte New York. Je to asi hodina cesty od Manhattanu. V tom čase PepsiCo kúpil v Rusku firmu Lebedyan, ktorá vyrába džúsy, a potrebovali niekoho, kto vie aspoň trochu po rusky, tak som letela na tri týždne do Ruska a navštívila pri tom aj rodičov na Slovensku. Keď ťa osloví PepsiCo kontrolór, predsa nemôžeš odmietnuť. V NY som sa zoznámila aj so svojím manželom Joeom. Plánovali sme sa presťahovať do Európy alebo Ázie, pracovať v inej pobočke, žiť v inej krajine, kým sa niekde usadíme. Čakali sme na vhodnú príležitosť. Tá prišla v marci 2010 v deň narodenia

S rodinkou na typickej ruskej zimnej slávnosti

Lilly. Joe dostal kontrakt na pozíciu v Londýne, a tak sme sa aj s bábätkom sťahovali do Anglicka.

Mimochodom, v USA je materská dovolenka len 6 týždňov, potom sa berie 6 týždňov neplateného voľna, takže matka je doma 3 mesiace. Ja som pred odchodom do Londýna pracovala mesiac. O malú sa starala „nanny“ alebo starí rodičia, ktorí mali vtedy 82 rokov! Amerika je vo veľa veciach dobrá, ale materskej sa to určite netýka. Je to jedna zo štyroch krajín vo svete, v ktorej federálny zákon neprikazuje platenú materskú dovolenku. Záleží od zákonov štátu, v ktorom žijete, a firmy, v ktorej pracujete. Preto ak plánujete rodinu, odporúčam škandinávské krajiny, Belgicko, Island, Srbsko alebo Slovensko.

V Rusku je to trochu inak. Pracujúce ženy odchádzajú na materskú na konci siedmeho mesiaca. Pre mňa to bolo zvláštne, lebo v USA pracujem, dokedy neporodíš. Ženy môžu zostať doma 3 roky bez nároku na stratu zamestnania. Niektoré moje kolegyně to riešili inak, 1 – 2 mesiace pred termínom odletu na Floridu, kde porodili, a po 6 týždňoch sa vrátili do Ruska. Takto majú pre dieťa 100 % zaručené americké občianstvo. Niektorí ľudia sú proste vypočítaví.

Všetko vám vybavuje agentúra, víza, nemocnicu, doktora, ubytovanie, letenky, potrebné papiere. Je to taký malý biznis. No a americké zákony sú v tomto veľmi slabé, kto sa narodí v USA má nárok hneď na ich štátne občianstvo. Napríklad v Británii to tak nie je, aj keď sa tam Luke narodil, nemá nárok na anglické občianstvo, musel by tam žiť minimálne 5 rokov.

Londýn

V Londýne som nepracovala, bola som doma s Lilly. Tu sa nám narodil Luke. Náš biznis v Rusku prosperoval, a tak sme sa rozhodli, že po skončení kontraktu bude Rusko naša ďalšia destinácia. Ja som sa rozhodla zdokonaľiť v ruštine, a tak som si cez internet našla Ukrajinu, ktorá pracovala vo významnej konzultačnej firme, a stretávali sme sa po sobotách v kaviarni. Myslela som si, že sa do ruštiny rýchlo dostanem, ale nebolo to také jednoduché, začínala som takmer od nuly. Niektorí vravia, že je veľa spoločných slov so slovenčinou, ale keď chce človek v Rusku žiť a pracovať, musí vedieť viac. Učiteľke som rozumela, nemala som problém ani s čítaním, ale pri odpovediach som sa často mýlila a odpovedala som v španielčine. Teraz je to

naopak. Španielčinu pomaly strácam, ale keď je čas, prečítam si aspoň nejakú španielsku knihu. V ruštine stále pokračujem, mám hodinu raz do týždňa. A často spomínam na slová pani učiteľky Schulczovej, ktorá vravela, že ruština sa nám ešte v živote raz zide.

Moskva

Veľa ľudí v minulosti snívalo pracovať na Západe, či už kvôli lepším životným podmienkam, práci, alebo rodine, ktorá tam žila. Nás to skôr ťahalo na Východ – New York, Londýn a nakoniec Rusko. Do Moskvy sme sa sťahovali v januári 2013, bola riadna zima: -16°, no krásne slnečno a veľa snehu. Rodičia už zvyknutí na naše časté sťahovanie nám ako vždy pomáhali. Po roku v Moskve mi ponúkli pracovnú príležitosť, ktorú som neodmietla. Naopak, bola som veľmi rada, že som späť v práci.

Anglo-americká škola

Deti chodili do ruskej Montessori škôlky. Od štyroch rokov navštevujú anglo-americkú školu, ktorá je na konci našej ulice, čo je obrovská výhoda. Škola vznikla pre deti ľudí pracujúcich na veľvyslanectvách USA, Kanady a Veľkej Británie. Ide o predškolskú, základnú a strednú školu. Vyučovanie je len v angličtine, no trikrát do týždňa majú ruštinu a tento rok som ich zapísala aj na doplnujúce hodiny ruštiny. Škola sa začína o 8.30 hod. a končí o 15.30 hod., ale keďže ešte majú krúžky, domov chodia o 16.30. Škola je otvorená aj každú sobotu, vždy sú tam nejaké krúžky a organizované akcie. Otvorená je aj jedáleň, preto po sobotách vôbec nevarím. Každý deň vieme, čo sa deje v škole prostredníctvom mailov alebo rôznych aplikácií. Veľmi bohatá je aj ponuka krúžkov, tak napríklad pre deti od 5 do 10 rokov: rôzne športy, kaligrafia, zdobenie muffinov, ručné práce, matematika, origami, varenie, stavanie lega, výroba mäkkých hračiek, maľovanie skla, írské tance, modelovanie z hlíny...

Vybavenie školy je na veľmi vysokej úrovni, čo môže potvrdiť aj Jarka Pavlačková, ktorá ju osobne navštívila aj s dcérou Liviou: 4 počítačové učebne, 8 vedeckých laboratórií, 6 hudobných tried, dve divadlá s kapacitou 630 ľudí, rozsiahlu knižnicu, 2 telocvične, 3 hracie polia a 3 tenisové kurty, 2 jedálne, tanečné štúdio, fitnescentrum, štadióny pre futbal, hokej... Z aktivít škola napríklad organizovala charitatívnu akciu Family Run – beh na 3 – 5 km pre všetky deti a rodičov.

Naopak. Španielčinu pomaly strácam, ale keď je čas, prečítam si aspoň nejakú španielsku knihu. V ruštine stále pokračujem, mám hodinu raz do týždňa. A často spomínam na slová pani učiteľky Schulczovej, ktorá vravela, že ruština sa nám ešte v živote raz zide.

Rusi a Rusky

Rusi sú takí vážni ľudia, veľmi sa neusmievajú, chvíľu im trvá, kým nadviažu priateľstvo. Klasický široký afektovaný americký úsmev pre nich nič neznamená. Sú dosť poverčiví, napríklad niektorí vôbec neoslavujú 40-ku, slobodné dievča by nemalo sedieť za vrchom stola, lebo bude slobodné ešte ďalších 7 rokov, alebo nemôžete nechať kabelku len tak položenú na zemi, v reštauráciách vám automaticky prinesú malý stolček. Tiež by ste nemali písať vo vnútri, lebo si odpískate peniaze a prinesiete finančné problémy v budúcnosti, neotvárať dáždnik vo vnútri, lebo to je naozaj veľké, veľké nešťastie. Väčšina ľudí verí, že tieto veci „nefungujú“, ale vždy, naozaj vždy tak robia.

Rusi sú hrdý národ, ktorý sa rozhodol ísť svojou cestou, a komu sa to nepáči, vždy môže Rusom uhnúť. V predstavách cudzincov dominuje klasický obraz Ruska, ktorý sa spája s historickými pamiatkami a pravoslávnu kultúrou. Materiálne predstavy sa spájajú s kaviárom, vodkou či tradičnou ruskou drevenou matrioškou.

A ruské ženy? Sú veľmi krásne, sú si vedomé svojej krásy a rady sa robia krásnymi. „Krása zachráni svet“ je jedna z najobľúbenejších ruských citátov, vraj to povedal Dostojevský. Stačí, keď sa prejdete po ulici v akomkoľvek meste a uvidíte, že je to úplná pravda. Mladé Rusky sú nádherné a čo sa týka ich vzhľadu, veľmi si naň potrpia. Väčšina ruských žien nebude vonku bez toho, aby mali urobené vlasy, dokonalý make-up a obliečenie tomu zodpovedajúce.

Rusky sú veľmi starostlivé, materinské a podporujú muža a rodinu. Myslím, že to je to, čo spolu so ženskou krásou najviac priťahuje mužov zo Západu. Niektoré moje kolegyně sa obliekajú do práce, ako keby išli na modelingovú súťaž alebo večierok, a podotknem, vždy nosia lodičky na vysokých podpätkoch. Či v zime, v lete, daždi alebo snehu, dokonca aj zimné čižmy nosia s obrovskými podpätkami. Ja naopak chodím do práce v teniskách a potom sa niekedy prezujem do pohodlných topánok. Veľakrát som si všimla, ako na mňa zazerajú vo výtahu, keď som mala na sebe športové obuv a nie elegantné topánky. Takmer u každej ženy pod stolom nájdete niekoľko párov topánok na prezutie.

Hovorí sa, že všetci Rusi sú schopní piť vodu ako vodu a väčšina z nich má vždy doma fľašu vodky, či pravidelne pijú, alebo nie. Ak ste niekedy na večeri, firemnej akcii alebo podujatí organizovanom ruskými ľuďmi, je pravdepodobné, že

vám ponúknú vodku. Nie je pravda, že Rusi sa pohoršia či nahnevajú, ak odmietnete pohárik – sú skôr prekvapení. A, samozrejme, pamätajte, že napriek tomu, že Rusi obľubujú vodku, neznamená to, že sú alkoholikmi – ale môžu piť viac ako väčšina ľudí. V reštauráciách som veľakrát videla, ako si ľudia objednali fľašu vodky na stôl, niekedy vám dokonca dajú vodku v džbánoch, ale to by som neodporúčala. Na druhý deň by vás určite bolela hlava a nič by ste si nepamätali. Ako moji dvaja kolegovia z Dublinu, ktorým šťastie neprialo a do vodky im niečo namiešali – zobudili sa až ráno v hotelovej izbe bez iPhonov, kreditných kariet a bez značnej sumy eur.

Všade samý kôpor

Čo nás v Moskve najviac prekvapilo? Každodenné zápchy, kozmetické salóny a lekárne na každom rohu, veľa reštaurácií otvorených 24 hodín a hlavne non-stop kvetinárstva, tých je neúrekom. Nevie, či sú ruskí muži takí romantickí, no zvykom je pri-

S priateľkami Slovenkami na školskej charitatívnej akcii

Na dovolenke v Dubaji

niest' na návštevu kyticu kvetov, niečo sladké (torta, koláče) a „butiločku“ (fľašku vína alebo alkoholu). A ešte nás trochu prekvapila ruská kuchyňa – ukrop, smetanka a agurčik (kôpor, smotana a kyslé uhorky). To sú tri potraviny, bez ktorých si ľudia ruskú kuchyňu nedokážu predstaviť. Kôpor je univerzálne korenie, ktoré sa používa do polievok, fašírok, omáčok aj gulášov. Po pár dňoch ruskej stravy ho máte vyše hlavy. Domáci si ho chvália ako nenáročnú rastlinu bohatú na vápnik, železo, mangán, horčík, takže určite neuškodí. Kyslé uhorky Rusi zbožňujú na zahryznutie. No a kyslá smotana je obľúbené dochucovadlo do šalátov, palacinek, polievok či pelmenov (perky plnené mäsom, zeleninou alebo rybou).

Návraty na Slovensko

Domov chodíme niekoľkokrát do roka, ako sa podarí. Minulý rok to bolo oveľa častejšie kvôli otcovi. Z Moskvy do Bratislavy je to letecky len dve hodiny. Rodičia tu cho-

dili tiež často, mali vybavené business víza, tak kedykoľvek prišli, ako sa hovorí: „na zavolanie“. Radi pomáhali a opatrovali vnúčatá. Teraz sú deti už školáci, tak nám babka môže pomáhať s domácimi úlohami. Leto obyčajne deti strávia v Srní. 3 – 4 týždne v slovenskom prostredí im veľmi prospieva v zdokonaľovaní slovenčiny. A na týždeň chodíme do USA, aby stretli všetkých bratancov, sesternice a starých rodičov, ktorí mali obaja tento rok 90 rokov. Joe pochádza z veľkej rodiny, Luke sa narodil ako 23. vnúča. Svokor dokonca ešte šoféruje, no našťastie len krátke vzdialenosti. V Amerike je to normálne, tam vidíte veľa ľudí šoférovať v 80-ke.

Do Srnia sa rada vraciam – na dobré jedlo, kavičku či vínko s rodinou, susedmi, priateľmi a známymi. Veľakrát ani nestíham všetky tie návštevy a pozvania. Sused Jozef Kostka akoby cítil, kedy prideme, skoro vždy nás prvý privíta. Často so mnou žartuje, že sledoval lietadlá na oblohe, či v jednom z nich náhodou nesedíme.

Spracovala Eva Šumichrastová

Skauti cez leto zažili rok na dedine aj indiánske dobrodružstvo

Ako je v našom zbore už každoročne zvykom, aj toto leto sme mali skautský tábor. Konal sa od 9. do 18. júla na lúke pod Tlstou horou.

Prvýkrát za dlhé obdobie sme ho mali v júli a nie v auguste, ako sme zvyknutí. Tábor bol však iný ako tie predchádzajúce – v tom, že sme ho nemali s vlčatami a včielkami (najmladší skauti od 7 do 10 rokov) a tiež táborová lúka bola rozdelená na dve územia: muži vs. ženy, indiáni vs. ľudové dievčence!

Vlčatá a včielky mali totiž tábor týždeň pred nami, na začiatku júla. Ich témou boli takisto indiáni a po tom, čo úspešne svoj príbeh na tábore ukončili, prišli sem táboriť tí starší – skauti a skautky.

Dievčenský tábor bol na ľudovú nôtu a chlapčenský bol zameraný na indiánov a ich zvyky. Jediné, čo spájalo tieto dve rozdielne územia, bola naša spoločná kuchyňa, niečo ako mierové pole. Samozrejme, že niekedy sme mali aj spoločné hry alebo aktivity. Ale niekedy bolo dobre, keď sme boli od seba oddelení. My dievčatá sme sa na tohtoročnom tábore konečne bližšie zoznámili so sekerou a pílou.

Ocitli sme sa v roku 1932

a každý deň dievčatá čakal jeden slovenský zvyk, výnimočné bolo vynášanie Moreny, ktoré sa nám veľmi páčilo. Vyniesli sme s ňou aj naše predsudky a počas cesty k potoku sme spievali rôzne ľudové piesne. Zažili sme aj jánske ohne, Turíce, Fašiangy, Vianoce či Veľkú noc. Každý deň mal svoje čaro, no najkrajšie boli Vianoce. Vtedy sme si všetky skautky sadli za jeden veľký štedrovečerný stôl, za ktorým sme si pochutnali na oplátkach, kapustnici či na „ulovenej“ rybke.

Najsilnejšie zážitky si odnášame z trojdňového putovania. Bolo to niečo ako „tour de táboriska“. Navštívili sme táborisko Vlára, kde sme boli minulý rok. Tam sme prespali prvú noc, cez ktorú nám pršalo, ale spali sme pod prístreškom. Ďalší deň sme putovali do Nedašova, kde sme sa stretli s chlapcami, prespali na lúke neďaleko táboriska z roku 2014 a spolu sme sa vrátili do tábora. Cesta naspäť bola veľmi zaujímavá – keďže vodcovia odišli ráno skôr, museli sme prebrať zodpovednosť, ísť po určenej trase a dúfať, že sa nestratíme. Mali sme iba pár inštrukcií: do tábora sme mali prísť do 15.00 hod., a to sa nám aj podarilo.

Na tábore sa vždy viac spo-

známe a vzniká medzi nami puto, ktoré nenájdeme len tak hoci kde. Spoločná súdržnosť nás vždy dovedie do cieľa. Na skautingu je totiž najlepšie to, že tam spoznáme naozaj tie pravé priateľstvá.

Radka Trúnková

Septembrová literárna kaviareň

Dňa 16. septembra 2017 náš literárny klub v spolupráci s obecným úradom a obecnou knižnicou usporiadal v poradí už deviatu literárnu kaviareň. Podujatie, na ktoré prijala pozvanie mladá slovenská poetka, rodáčka z Ružomberka, Mirka Mikulková a členovia hudobnej skupiny Realita z Topoľčian

dáčka z Ružomberka. V rámci prestávky na kávu mohli hostia nielen podebatovať s účinkujúcimi, ale taktiež dostali príležitosť zakúpiť si knižku pani Mirky Mikulkovej s jej autogramom. Samozrejme, nechýbalo ani občerstvenie vo forme kávy, čaju, chlebíčkov a koláčikov.

sa tentoraz mimoriadne a po prvýkrát uskutočnilo v priestoroch kinosály Kultúrneho domu v Hornom Srní. Okrem hudby a umeleckého slova si účastníci mohli pozrieť aj výtvarné diela 13-ročnej mladej umelkyne Laury Stropkovej z Trenčianskej Turnej. Taktiež pozvanie prijali aj pani Janka Poláková z literárneho klubu Omega v Trenčíne, pani Evka Očkayová z literárneho klubu Hany Zelinovej vo Vrútkach a maliarka Zuzana Lukáčová, ilustrátorka knižky „Nesmieš sa ich dotýkať“ – taktiež ro-

Chcela by som sa touto cestou poďakovať pánovi starostovi Jožkovi Húserkovi za operatívne riešenie priestoru v kinosále, Jarke Pavlačkovej, ktorá ako vždy vybavila všetko, čo sa dalo. A zvlášť poďakovanie patrí zamestnancom OÚ – pánskej časti z garáže, ktorí ochotne nosili stoly a panely. A, samozrejme, Majke Patkovej a Marte Papiernikovej za denno-denné vyhlasovanie termínu našej akcie. Taktiež Lydke Murárovej, ktorá prijala príspevok po uzávierke. Takže ešte raz veľké ďakujeme.

Na záver by sme chceli všetkým našim sympatizantom pozvať na desiatu literárnu kaviareň, ktorá sa uskutoční v mesiaci november a na ktorej prislúbila účasť pani Evka Očkayová. Prezentovať budeme jej novú básnickú zbierku pod názvom „O kráse“. Ako vraví autorka: „Od lásky k prírode je už len malý krôčik k poézii,“ tak pridte si aj Vy vypočuť básne na oslavu malebného „Turca“. Ako ďalší hosť prislúbil účasť pán Dušan Žember, člen skupiny 3D band z Trenčína, ktorý taktiež vydal pár básnických zbierok a zvykne svoje verše zhudobňovať.

Okrem novembrovej literárnej kaviarne pripravujeme v mesiaci október aj literárnu čítačku v priestoroch obecnej knižnice. Ako špeciálny hosť vystúpi pán Stanislav Háber a predstaví nám svoju knižku „Štefánik po pristátí zastrelený?“ Touto formou by sme si chceli nielen uctiť významného slovenského politika, spoluzakladateľa 1. ČSR, ale taktiež si aj pripomenúť vznik 1. ČSR, ktorej 99. výročie si pripomenieme dňa 28. októbra.

Anna Prnová

Septembrová

*Obloha sa kúpe v marhuľovej štave
V počmáraných freskách
Stráca vôňu leta
Výprahnutá dúha
Berie silu Váhu
V nekonečnej sieti
Porozdáva vlahu
Do farebných stužiek
Žblnkot pozapletá.*

Anna Prnová

Banská Štiavnica privítala našich seniorov

Dňa 8. septembra 2017 sa členky Jednoty dôchodcov a aj ďalší občania našej obce vybrali na autobusový zájazd do Banskej Štiavnice.

Prvá zastávka nášho zájazdu bola v múzeu na zámku Sv. Anton, v pôvodnom sídle rodov Koháry a Coburg. Tento zámok bol postavený v rokoch 1744 – 1750 na mieste staršieho hrádka. Nachádza sa tu jedinečná poľovnícka expozícia na Slovensku a vzácna umelecko-historická expozícia. Jej súčasťou je pôvodný mobiliár, vzácné výdoby stien (tapety), nábytok, majolikové pece, pôvodné krištáľové lustre a výtvarné diela. Skvostom expozície je nábytok pozlátaný 24-karátovým zlatom. Išlo o svadobný dar francúzskej kráľovnej Márie Antoinety, ktorý jej darovala matka Mária Terézia.

Po prehliadke Sv. Antona sme navštívili banskoštiavnickú kalváriu, ktorej základný kameň bol položený 14. septembra 1744. Kalvária sa nachádza na kopci „Scharfenberg“ oproti historickej Banskej Štiavnici. Je to komplex barokových sakrálnych stavieb. Obsahuje 17 kaplniek, tri kostoly, (Dolný kostol, Sv. schody, Horný kostol), žalár a sv. hrob. K tomuto všetkému sa pripočítava ne-

opísateľné genius loci – duch miesta. Preto niet divu, že kalvária spolu s mestom a jeho banskými technickými pamiatkami (tajchy či prvé použitie pušného prahu na odstreľ horniny), sa dostala na listinu svetového prírodného a kultúrneho dedičstva UNESCO.

Následne sme doplnili sily v príjemnej reštaurácii „Na kopci“ výborným obedom. A keďže v Banskej Štiavnici je všetko hore alebo dole, len stôl v kuchyni je rovno, dobre nám padlo načerpať nové sily v botanickej záhrade, kde sú sekvoje či japonské cédre s vekom viac ako 200 rokov. Táto záhrada obklopuje budovy Baníckej akadémie. Akadémia vznikla v roku 1763 v Banskej Štiavnici ako prvá vysoká škola technického zamerania na svete. Údajne zavážilo stanovisko mladého Leopolda, ktorý bol v Štiavnici na cisárskej vizitácii. Už v roku 1735 bol Samuel Mikovíni kráľom vymenovaný za profesora prvej banskej školy v Uhorsku a vďaka Mikovínimu sa dostala na špičkovú úroveň.

Po exkurzii a individuálnom programe nasledoval vrchol programu Salamandrových dní – Salamandrový sprievod. Tieto dni pripomínajú zašlú slávu najkrajšieho baníckeho mesta na

Slovensku. Sú to slávnosti baníkov, ktoré sa stali príležitosťou na stretávanie sa baníkov z celého Slovenska i zahraničia. V sprievode mali zastúpenie Česi, Poľiaci, Maďari a dokonca aj Kanadania. Je to výjav z histórie vysokého školstva, zvykov poslucháčov niekdajšej Baníckej a lesníckej akadémie, ktorí sú v podstate pôvodnými autormi Salamandrového sprievodu. Na jeho čele ide bača s jaštericou v ruke, ktorá symbolizuje povest o vzniku baní. Za bačom nasledujú bergmani (permoníci) v dobových uniformách so zástavami jednotlivých baní, banícka hudba a symbolizujúce postavy predstavujúce smrť (pohreb, vdova), rabin, kat, sudcovia, odsúdení, šibenica, klát na stínanie hláv a odťatie rúk, štiavnický Nácko, poblúdené duše. Sprievod sa vydáva na cestu z dolnej časti mesta po Trojičné námestie až po zotmení, aby vynikol svetelný efekt fakiel, kahancov či karbitiek v rukách účinkujúcich. Je to impozantné divadelné predstavenie.

Zároveň vyslovujeme poďakovanie nášmu sprievodcovi p. Lukášovi Jančovičovi, ktorý v Banskej Štiavnici študoval a tiež nám zabezpečil odborný výklad u svojej bývalej pani profesorky o botanickej záhrade. Veľká vďaka.

Mária Kussová

Spoločenská kronika

Manželstvo uzatvorili

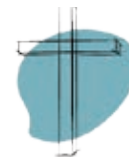
24.6.2017	Peter Šubert
z Novej Dubnice a
Soňa Benčeková
z Horného Srnia
1.7.2017	Martin Mihálik
z Ladiec a
Katarína Černíčková
z Horného Srnia
8.7.2017	Ján Švančárek
a Lucia Riečičiarová
obaja z Horného Srnia
29.7.2017	Martin Gonek
z Čadce a
Radka Turáková
z Horného Srnia
5.8.2017	Jozef Bobot
z Horného Srnia a
Mária Šťastná
z Považskej Teplej
12.8.2017	Dominik Hasidlo
z Borčíc a
Dagmar Ďurišová
z Horného Srnia
1.9.2017	Roland Balog
zo Somotora a
Viera Nachtmanová
z Horného Srnia
2.9.2017	Marek Trška
z Nemšovej a
Mária Mierna
z Horného Srnia

Naši noví občania

19.8.2017	Jakub Mierny
11.9.2017	Hana Špirková

Navždy sme sa rozlúčili

26.6.2017	Štefan Škoda
13.7.2017	Ján Masarčin
18.7.2017	Jozefína Papierniková
25.7.2017	Josef Machala
3.8.2017	Ján Papiernik
14.8.2017	Ján Michalík
16.8.2017	František Tvrdoň
24.8.2017	Margita Galková
5.9.2017	Vladimír Húserka

**Svoje články alebo námety
posielajte na adresu
lipovec@hornesrnie.sk**